

„Michelle si vzala osobní volno, aby se vzpamatovala,“ oznámila. „Její snoubenec ji nechal stát u oltáře, pamatujete?“

„Stejně jsem ho nikdy neměl rád.“

„Byli dokonalý pár,“ nesouhlasila se mnou. „Pokud to nevyjde *jim*, co to asi znamená pro osamělou dívku, jako jsem já?“

„Své poslední tři partnery jste sledovala a schovala jim v ložnici kameru.“

„Vypadá to, jako by se v dnešní době muži už ani nesnažili, víte?“ pokračovala. „Každý chlap, kterého miluju, mě bezdůvodně odstrkuje.“

Zdržel jsem se prohlášení, že někdo jako ona nemá žádnou naději. Odjakživa byla naprostý blázen.

„Mohla byste se mnou projít můj dnešní program?“ zeptal jsem se místo toho.

„Jistě,“ odpověděla. „Nejprve máte schůzku s vaším terapeutem.“

„Přeobjednejte to.“

„Ruším a objednávám nový termín už přes rok. Nechcete to prostě zrušit úplně?“

„Už jsem za to sezení zaplatil.“

„Takže přeobjednávám. Potom máte sérii pohovorů s novopečenými právníky.“

„Cože?“ Zatroubil jsem na hondu, když znovu vyklouzla z pruhu. „*Pohovory?*“

„Ano, pohovory. Je lovecká sezona, copak jste zapomněl?“

Kruci.

To nejpříšernější období už bylo zase tady, aniž by mu od posledka předcházela dostatečně dlouhá pauza. Noví právníci se každý rok rojili ve městě jako kobylky v naději, že s recyklovanými životopisy i odpověďmi zahájí báječnou kariéru.

„Přisahal bych, že jsem říkal Michelle, ať mi naplánuje nějakou rodinnou nouzovou situaci, abych to nemusel řešit.“

„To by fungovalo nebýt faktu, že rodinu nemáte.“ Odfrkla si. „Ale dobrý pokus.“

„Kolik pohovorů budu muset přetrpět?“

„Čtyři před obědem a šestnáct po něm. Zítřejší máte šestadvacet.“

„Zítřejší budu mít chřipku,“ oznámil jsem. „Zapište si to tam.“

„Ani náhodou. Mezi těmi interview máte domluvených šest hovorů s klienty a někdo si na dnešní ráno sjednal urgentní schůzku. Chcete, abych vám přečetla jeho požadavek?“

„Ne,“ opáčil jsem. „Nechte to, až dorazím. Brzy se uvidíme.“

Ukončil jsem hovor a bubnoval prsty na volant.

Po letošku musíme s mým partnerem tenhle mučivý rituál jednou provždycky ukončit. Naše firma se lišila od všech ostatních ve městě a nechápal jsem, proč trváme na tom, že budeme nabírat nové lidi.

Honda přede mnou náhle zpomalila a z výfuku se jí vyvalil černý dým.

Po levici se mi otevřela v pruhu mezera a za mnou jedoucí nákladňák na mě zablikal dálkovými světly.

Bez váhání jsem změnil jízdní pruh a vyrazil kupředu. Pak jsem se přesunul před toho idiota v hondě.

Ve zpětném zrcátku jsem po něm mrknul a uvědomil si, že to není „on“.

Tvář jí zakrývalo stínítko, ale zahlédl jsem rty namalované jasně rudou rtěnkou.

Zvedla na mě prostředníček a zatroubila.

Túúú! Túúú! TÚÚÚÚÚT!